

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Bank (...) S.A. we W.**

przeciwko: **M. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 2.006 zł 54 gr (dwa tysiące sześć złotych 54/100) wraz z naliczanymi od kwoty 1.720 zł 62 gr (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia złotych 62/100) za okres od dnia 24 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższymi jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 43 zł 24 gr (czterdzieści trzy złote 24/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powód (...) Bank (...) S.A. we W. wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego M. G. kwoty 2.351,54 zł wraz z naliczanymi od kwoty 1.720,62 zł odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 21 kwietnia 2016 r. i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzona wierzytelność wynika z zawartej w dniu 24 sierpnia 2014 r. przez strony umowy kredytu na zakup towaru/usług nr: (...) w ramach, którego pozwany otrzymał kredyt w wysokości 2565,12 zł. Powód wskazał też, że pozwany, mimo że zobowiązał się do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem, pomimo wezwań i monitów nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Wyjaśnił również, że po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 24 listopada 2014 r. Powód podał także, że na żadaną pozwem sumę składa się: należność główna w kwocie 1.720,62 zł, odsetki w kwocie 285,92 zł (stanowiące różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych naliczonych w związku z udzieleniem kredytu w kwocie 58,92 od dnia zawarcia umowy, tj. 24 sierpnia 2014 r. i odsetek karnych w kwocie 96,60 zł naliczonymi od dnia 24 października 2014 r., a sumą odsetek zapłaconych przez pozwanego w kwocie 33,06 zł), a także koszty, opłaty i prowizje w kwocie 345,00 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku do dnia zapłaty,

obliczone od kwoty niespłaconego kapitału tj. od kwoty 1.720,62 zł według zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym z zastrzeżeniem, że od dnia 01-01-2016 r. wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z art 481 §2¹ kc.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany przyznał, że w dniu 24 sierpnia 2014 r. otrzymał kredyt na zakup komputera na kwotę 2.560,12 zł oraz że był zobowiązany do spłaty tego kredytu w trzech ratach. Podał też, że pierwszą z rat spłacił, jednak na skutek zmiany sytuacji życiowej (śmierć ojca, utrata pracy) nie był w stanie spłacić dwóch pozostałych rat. Z uwagi na powyższe wniósł o czasowe odstąpienie od nakazu zapłaty i umorzenie postępowania, bądź inną formę polubownego rozwiązania sprawy.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu w całości, wskazując iż nie wyraża zgody na ratalne ustalenie spłaty zobowiązania. Podniósł, że brak spłaty zobowiązania oraz brak merytorycznych zarzutów pozwanego co do twierdzeń pozwu, dowodzi zasadności powództwa, a analiza dotychczasowej historii kredytowej oraz przedstawionej sytuacji finansowej pozwanego nie pozwala na przyjęcie, że ewentualne rozłożenie zadłużenia na raty sytuację niniejszą by zmieniło. Nie daje również gwarancji, że pozwany zrealizuje nowo ustalone warunki spłaty rat.

Jednocześnie, powód poinformował, że wyliczenie odsetek naliczanych do dnia wyciągu z ksiąg banku w łącznej kwocie 285,92 zł. wskazane zostało w załączonym wyciągu z ksiąg banku z dnia 20 kwietnia 2016 r. oraz wyjaśnił, że roszczenie w zakresie kosztów, opłat i prowizji w kwocie 345 zł zawarte w wyciągu ksiąg banku wynika bezpośrednio z czynności bankowej lub jej zabezpieczenia, tj. z umowy kredytu będącej niewątpliwie czynnością bankową oraz że na kwotę tę składa się:

- wystawienie (...) 20,00 PLN 28/04/2016
- list przedegzekucyjny polecony 15,00 PLN 08/03/2016
- list przedegzekucyjny polecony 15,00 PLN 07/11/2015
- wystawienie stawienie (...) 20,00 PLN 09/05/2015
- list przedegzekucyjny 15,00 PLN 09/04/2015
- monit do Klienta 15,00 PLN 01 /04/2015
- windyk interwencja/wizyta 100,00 PLN 09/03/2015
- windyk interwencja/wizyta 100,00 PLN 29/01/2015
- monit do Klienta 15,00 PLN 09/12/2014
- windyk tel z telecentrum 15,00 PLN 19/11/2014
- windyk tel z telecentrum 15,00 PLN 05/11/2014

Podsumowując, powód wskazał, iż wnosi o orzeczenie o obowiązku pokrycia przez pozwanego kosztów procesu, gdyż sama zła sytuacja finansowa nie jest wystarczającą podstawą do odstąpienia od ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 kpc.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na podstawie umowy o numerze (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r. powód udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 2.565,12 zł na zakup laptopa. Kredyt ten pozwany zobowiązany był zwrócić wraz z oprocentowaniem w trzech ratach płatnych w odstępach miesięcznych.

Pozwany, nie wykonał ciążącego na nim obowiązku w zakresie zwrotu wszystkich rat kredytu, gdyż na poczet jego spłaty wpłacił jedynie w dniu 24 września 2014 r. kwotę 877,56 zł stanowiącą pierwszą ratę. Przedmiotowa umowa nie była pozwanemu wypowiedziana. Została zakończona zgodnie z terminarzem wynikającym z umowy, tj. z dniem 24 listopada 2014 r.

okoliczności bezsporne, nadto umowa - k. 25-26v, harmonogram spłaty - k. 27; zestawienie wpłat - k. 27 i 7

W treści umowy zostało wskazane, że oprocentowanie kredytu wynosi 16% w stosunku rocznym i jest stałe (pkt. 2 umowy) oraz że oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest zmienne i odpowiada wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (pkt. 5.1 umowy).

W treści pkt. 5.2 umowy zawarto też zapis, iż w przypadku opóźnienia w terminie płatności bank podejmie czynności monitorujące (w następującej kolejności: monit telefoniczny lub listowny, wizyta windykacyjna), zaś w pkt. 5.3 określono, że (...) bank rozpoczyna wykonywanie działań monitorujących, z zachowaniem kolejności podanej w ust. 5 pkt 2 powyżej, w następującej częstotliwości:

a) dla monitu telefonicznego - nie częściej niż raz na 10 dni,

b) dla monitu listownego - nie częściej niż raz na 20 dni,

c) dla wizyty windykacyjnej - nie częściej niż raz w miesiącu.

Przed zastosowaniem czynności monitorującej, pod warunkiem wskazania przez Kredytobiorcę numeru telefonu komórkowego, Bank może wysłać bezpłatne powiadomienie w formie SMS, informującej o zaległości w spłacie zobowiązania, wskazując termin wpłaty, którego dochowanie wstrzyma wykonanie czynności monitorującej.

Zastosowanie kolejnej lub powtórzenie tej samej czynności monitorującej następuje tylko w razie braku spłaty zaległego zobowiązania w kwocie i terminie wskazanym w poprzedzającym- przy czym:

a) dla monitu telefonicznego i wizyty windykacyjnej - termin wpłaty uzgadniany jest z Kredytobiorcą w trakcie rozmowy,

b) dla monitu listownego - termin wpłaty wskazany jest w piśmie i jest on nie krótszy niż 14 dni.

W przypadku ustalenia z Kredytobiorcą indywidualnych terminów i zakresu spłaty zaległości, na czas obowiązywania tych ustaleń, Bank nie wykonuje żadnych dodatkowych płatnych czynności monitorujących. Niedochowanie przez Kredytobiorcę ustalonych zasad spłaty zaległości skutkuje niezwłocznym zastosowaniem czynności monitorującej.

(...) Po skierowaniu sprawy na drogę postępowania sądowego Bank zaprzestaje wykonywania czynności monitorujących, a Kredytobiorcę obciążają tylko koszty sądowe i komornicze podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa wskazanych w (...).

W załączniku nr 1 – Tabeli Opłat i Prowizji dla czynności związanych z obsługą kredytów udzielanych przez (...) Bank (...) S.A. w ramach Pionu Sprzedaży i Relacji z Partnerami powód przewidział opłatę za każdy monit telefoniczny w wysokości 15 zł, opłatę za korespondencję kierowaną do kredytobiorcy (monit listowny, wezwanie do zapłaty, prośbę o dopłatę wysłane listem poleconym - 20 zł, wizytę windykacyjną - 100 zł).

dowód: umowa - k. 25v-26

W dacie zamknięcia rozprawy wysokość niespłaconego przez pozwanego kapitału odpowiadała kwocie 1.720,62 zł, zaś skapitalizowane odsetki - stanowiącej różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych naliczonych w związku z udzieleniem kredytu w kwocie 58,92 od dnia zawarcia umowy, tj. 24 sierpnia 2014 r. i odsetek karnych w kwocie 96,60 zł naliczonymi od dnia 24 października 2014 r. do dnia 20 kwietnia 2016 r., a sumą odsetek zapłaconych przez pozwanego w kwocie 33,06 zł – odpowiadały kwocie 285,92 zł.

okoliczności przyznane

Pozwany został ponadto obciążony przez powoda naliczonymi mu opłatami z tytułu wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 20 zł, wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w wysokości 20 zł, 3 poleconych listów przedegzekucyjnych w kwotach po 15 zł każdy, 2-óch monitów w kwotach po 15 zł, 2 wizyt windykacyjnych w kwotach po 100 zł każda oraz 2-óch telefonów windykacyjnych z telecentrum - każdy po 15 zł.

okoliczności przyznane

W dniu 20 czerwca 2016 r. powodowy bank wystawił dokument, podpisany przez kierownika działu egzekucji w Departamencie Egzekucji Komorniczej M. M., określony jako wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w treści którego stwierdzono, że pozwany, jako dłużnik posiada zobowiązanie wynikające z umowy o kredytu nr (...) z dnia 24 sierpnia 2014 r., którego bank udzielił w kwocie 2.565,12 zł oraz że zobowiązanie dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosi 1.720,62 zł z tytułu należności głównej, 285,92 zł z tytułu odsetek oraz 345 zł z tytułu opłat, kosztów i prowizji, a także że zobowiązanie to obejmuje także dalsze odsetki w wysokości 10% należne bankowi od dnia wystawienia wyciągu.

dowód: dokument zatytułowany wyciąg z ksiąg banku - k. 24;

Pozwany nie zapłacił na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z zpo - k. 29 i 30

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższego stanu faktycznego sprawy, ustalonego w oparciu o treść wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, Sąd uznał, iż powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty niezwróconego powodowemu bankowi kapitału w wysokości 1.720,62 zł oraz odsetek za okres od dnia 24 października 2014 r. do dnia 20 kwietnia 2016 r. w kwocie 285,92 zł zasługiwało na uwzględnienie. W tym zakresie znajdowało ono bowiem oparcie w przedstawionej przez powoda, jako podstawie faktyczna żądania pozwu, umowie stron, samo zaś wyliczenie tych wysokości nie budziło wątpliwości Sądu.

Odmienne została jednakże oceniona zasadność obciążenia pozwanego opłatą w wysokości po 20 zł, określonej przez powoda jako opłata za wystawienie wyciągu z ksiąg banku i wystawienie bankowego tytułu egzekucyjny. Rozstrzygając negatywnie o istnieniu podstawy do obciążenia tą opłatą pozwanego, Sąd miał na względzie, iż treść przedstawionej przez powoda umowy nie obligowała pozwanego do pokrycia takich należności. Jednocześnie w ocenie Sądu kosztów wystawienia tych dokumentów nie można było też uznać za uzasadnione w związku z dochodzeniem spłaty zobowiązań wynikających z umowy kredytu, gdyż nawet przy założeniu, że przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku został wystawiony na podstawie ksiąg rachunkowych banku (a nie ksiąg innego rodzaju) – to i tak z uwagi na obowiązującą od dnia 20 lipca 2013 r. regulację ust. 1a art. 95 prawa bankowego urzędowa moc dowodowa wyciągu z ksiąg rachunkowych banku w postępowaniu cywilnym nie miała zastosowania, a zatem poniesienie przez powoda kosztów jego wystawienia nie było ani konieczne ani celowe. Dokument ten, jako dokument prywatny, stanowił bowiem dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała (będąca w niniejszym postępowaniu również pełnomocnikiem procesowym powoda), złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zawarcie treści tego dokumentu w uzasadnieniu pozwu miałyby więc ten sam skutek procesowy.

Również w pozostałym zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę opłat z tytułu wysyłki monitów i wezwań do zapłaty oraz opłaty z tytułu telefonów windykacyjnych z telecentrum i 2-óch wizyt windykacyjnych - powództwo pozostawało niezasadne.

W ocenie Sądu wynikające z treści umowy przedstawionej przez powoda postanowienia umowne przewidujące te opłaty w wysokości wyżej wskazanej pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie wiązały pozwanego, która zawarł z kredytodawcą umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanego opłatami w wysokości po 20 za wezwanie listowne (w formie monitu i listu) oraz po 15 zł za kontakt telefoniczny, a także po 100 zł za wizytę windykacyjną - przewidziane w treści wyżej wskazanych zapisów umowy są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl wyżej wymienionego przepisu to bowiem nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż kredytobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia opłat z tytułu kosztów monitorowania spłaty zadłużenia w wysokości po 20 zł za każde wezwanie i 15 zł za każdy telefon jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Są to bowiem opłaty rażąco wygórowane, gdyż ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do kosztów wezwań, która określała ich wysokość w sposób nie odzwierciedlający rzeczywistych nakładów – Sąd ocenił jako prowadzącą w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści i naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Pokreślić należy, że podstawową funkcją monitu jest poinformowanie o wysokości istniejącej zaległości oraz obowiązku jej uiszczenia. Egzekwowanie opłat z tego tytułu skutkuje przeniesieniem na kontrahenta ciężaru i ryzyka związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, a także może stanowić dla przedsiębiorcy dodatkowe źródło dochodu. Ponadto przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do zwiększenia istniejącego zadłużenia. Działanie legitymizowane treścią zapisu prowadzi w rezultacie do obciążenia zadłużonego klienta kolejnymi zobowiązaniami w praktyce utrudniając mu możliwość uregulowania należności wynikającej ze zobowiązania pierwotnego.

Z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd żądanie pozwu uznał za całkowicie nieuzasadnione. Skutkiem bowiem ustalenia przez Sąd abuzywności zapisu umowy jest brak związania nim konsumenta.

Podobnie, jako rażąco naruszające interesy pozwanej Sąd uznał zapisy umowy dotyczące opłaty z tytułu wizyty windykacyjnej u klienta banku. Również bowiem i w zakresie tej należności w istocie rzeczy, zdaniem Sądu, opłata ta nie mogła mieć na celu zwrócenia powodowi kosztu jakiegoś konkretnego działania, bądź czynności, lecz miała na celu zdyscyplinowanie pozwanego w zakresie terminowej i całkowitej spłaty zadłużenia. Powód nie posiadał bowiem żadnych instrumentów prawnie dopuszczalnego przymusu, by wskutek takiej wizyty uzyskać spłatę zadłużenia.

Podzielając i przytaczając w tym zakresie argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 czerwca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 1325/13, wskazać należy, że powód zastrzegł sobie uprawnienie do podejmowania względem pozwanego swoistego rodzaju czynności windykacyjnych oraz obciążenia go wynikłymi stąd kosztami, mimo braku w tym zakresie jakiegokolwiek normatywnego uregulowania, które upoważniałoby go do prowadzenia tego postępowania. W szczególności przepisem statuującym wprost takie uprawnienie nie mógł być art. 13 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Przepis ten zobowiązuje przedsiębiorcę do precyzyjnego wskazania wysokości opłat obciążających kontrahenta, nie jest jednak możliwym, by na tej podstawie wywodzić o uprawnieniu do prowadzenia postępowania windykacyjnego oraz nakładania na konsumentów obowiązku zwrotu poniesionych przez niego kosztów w całości. Brak norm upoważniających przedsiębiorcę do podejmowania czynności windykacyjnych oznacza bowiem, że podstawowym i zarazem prawnie dopuszczalnym sposobem dochodzenia roszczeń jest procedura określona przez przepisy ogólne. Zaznaczyć należy, iż jest to jedyna prawnie dopuszczalna forma, której dłużnik zobowiązany jest się poddać. Koszty postępowania sądowego są natomiast kompensowane zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy uregulowaną w art. 98 § 1 kpc, w świetle którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Tymczasem w warunkach niniejszej sprawy powód dochodził od pozwanego kosztów, które generowane były innymi, dowolnie obranymi przez niego działaniami. Podejmowanie takich czynności winno jednak odbywać się na jego koszt i ryzyko. Egzekwowanie należności na drodze postępowania windykacyjnego stanowi wyłącznie rezultat swobodnego wyboru wierzyciela i z tej przyczyny wynikłe stąd koszty winny być przez niego pokrywane.

W konkluzji należy zważyć, że kwestionowane postanowienia pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania - koszty czynności windykacyjnych (monitujących). Nie są to wszakże czynności, które kredytodawca podejmuje na zlecenie konsumenta, bądź w jego interesie.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło [http:// curia.europa.eu](http://curia.europa.eu)). Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że:

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu.

Sąd już jedyne na marginesie wskazać należy, że postanowienie o treści podobnej do zakwestionowanego przez Sąd w sprawie niniejszej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sadu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9.10.2006r. sygn. akt XVII Amc 101/05, a do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy wpisane w dniu 3.01.2007r. pod numerem 978. W sprawie tej Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu: „Opłaty dodatkowe, które ponosi Zleceniodawca: - (...) - za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 1 miesiąc – 50 PLN, za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 2 miesiące – 100 PLN, - za wysłanie upomnienia za zwłokę w zapłacie raty – 20 PLN, - za wysłanie wezwania do zapłaty raty – 30 PLN, - za wysłanie przedsądowego wezwania do zapłaty – 50 PLN, - za wizytę windykatorów w związku z brakiem spłaty 2 rat – 100 PLN - (...), - za telegram informujący o zadłużeniu przeterminowanym – 30 PLN, - za monit telefoniczny – 20 PLN (...)”. Podobna, niedozwolona, klauzula została zarejestrowana pod nr (...), na skutek wyroku tego Sądu z dnia 06.08.2009 r. (sygn. akt XVII AmC 624/09) w brzmieniu: „W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN”.

Mając powyższe na uwadze w pkt. I wyroku na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988) Sąd w pkt. I wyroku uwzględnił powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 2.006,54 zł (na którą składała się suma niespłaconego kapitału i skapitalizowanych odsetek) wraz odsetkami od kwoty niespłaconego kapitału kredytu w wysokości 1.720,62 zł, zastrzegając jedynie - zgodnie z brzmieniem art. 481 §2¹ i §2² kc - w zakresie żądanych przez powoda odsetek umownych, iż ich wysokość nie może przekroczyć wysokości dwukrotności odsetek ustawowych, a więc wysokości odsetek maksymalnych.

W tym miejscu wskazać należy, iż w związku z wnioskiem pozwanego o czasowe odstąpienie od nakazu zapłaty i umorzenie postępowania, bądź inną formę polubownego rozwiązania sprawy, Sąd rozważał w sprawie zaistnienie podstaw do rozłożenia dochodzonego pozewem roszczenia na raty. Jednakże, dzieląc w tym zakresie stanowisko powoda uznał, że brak było podstaw ku temu. Sąd miał zaś na uwadze, że w okresie od dnia wymagalności zadłużenia kredytowego do dnia zamknięcia rozprawy, a więc przez okres prawie dwóch lat pozwany nie dokonał na poczet spłaty zadłużenia objętego żądaniem pozwu ani złotówki. Zgodnie zaś z przewidującym taką możliwość art. 320 kpc sytuacja taka powinna mieć miejsce jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W pozostałym części, powództwo w pkt. II wyroku zostało oddalone, jako pozbawione podstaw. Orzeczenie w tym zakresie wydano w oparciu o przepis art. art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawa bankowego a contrario w zw. z art. 353 §1 kc a contrario oraz z uwzględnieniem brzemienia art. 385¹ §1kc.

Fakt jedynie częściowego utrzymania się przez powoda ze zgłoszonym w pozwie roszczenia znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą 2.351,54 zł, a zasądzoną od pozwanej kwotą 2.006,54 zł - powód został bowiem uznany za przegrywającego spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powód w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się w 85,3% i w tym zakresie wygrał proces, pozwany zaś w pozostałej części. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonej opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wydatków w postaci opłaty skarbowej od złożonego do akt sprawy dokumentu pełnomocnictwa procesowego oraz wydatków związanych z uzyskaniem notarialnych poświadczeń odpisów dokumentów złożonych do akt sprawy. Skoro więc stosownie do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwanego obciążało 85,3% poniesionych przez powoda kosztów procesu, czyli 43,24 zł, to taka kwota została na rzecz powoda od pozwanego przez Sąd zasądzona.